

J tal dia farà un any

El temps de la calor

JULIOL

1 El mes de juliol ha estat, de tota la vida, el mes de la calor. Aquest any ha estat el mes de la flebitis. La informació exhaustiva i detallada que ha arribat a tot el món, ha provocat infinites reaccions i comentaris.

En adonar-se de la quantitat de precaucions que envoltaven el president nordamericà, els meus coneguts que pateixen inflors de peus i carregament de cames, han demostrat un evident desassossec. Es veu que la flebitis és una cosa greu —deien ells mirant-se amb preocupació el turmell o la galta de la cama. És clar que ells no pensaven que per a un malalt important no hi ha cap malaltia petita: la magnitud social d'una malaltia està en raó directa amb el volum social del pacient. En aquest cas, doncs, totes les precaucions eren poques: més que una flebitis de cama era una flebitis presidencial.

2 Emilio Romero que és un home extraordinari, ocupa un lloc extraordinari i les seves opinions són sempre d'altura. Ha parlat sempre, amb una habilitat inenarrable de totes les qüestions humanes i divines que passen a Madrid. Algunes vegades, dona la impressió que pensa que el color blau, més que portar-lo a la sang, cal portar-lo a la camisa.

3 Des de que era petit, havia sentit parlar amb insistència de dos problemes: el problema sexual i el problema xipriota. El problema sexual, de fet, cada vegada és més sexual i menys problema. Però el problema xipriota, cada vegada és més problema i menys xipriota. I quan els problemes surten de mare, acaben sortint de pare i tenen mala solució. Els xipriotes, a part de tenir un nom tan lleig s'ho compliquen essent grecoxipriotes i turcoxipriotes, i llavors sí que ningú s'entén. El senyor Makarios, que és un bisboxipriota d'una barba política considerable, ja havia tingut seriosos problemes amb el senyor Grivas, que era un guerrixipriota de consideració. Els successors de Grivas van voler tirar pel dret i ho van esgavellar tot. El resultat de tota aquesta complicada aventura ha estat la invasió dels turcs. I és que ja se sap que els turcs són una gent molt invasora. Els nostres avantpassats, quan sentien a parlar dels turcs, corrien a tancar la porta perquè no els invadissin el rebedor. Per tota la mediterrània havien assolit una fama deplorable. Però ara feia temps que no invadien i semblava que ho trobessin a faltar. Les baralloxipriotes els han donat una excusa estúpida per invadir. I tot ha anat com ha anat. Penso que el problema xipriota i el problema sexual s'han barrejat d'una tal manera que, ara, el problema xipriota ja és un problema sexual.

4 Abans, els grecoxipriotes solien tenir una «cama» turca. Ara ja les tenen totes dues.

5 El país ha experimentat un calfred gairebé mortal: el turisme ha fet crisi. Els hotelers han empallidat súbitament i s'han queixat a les amistats de mal de cap i de cartera. I és que el turista estranger, malgrat les seves manies democràtiques, havia estat la primera pedra de l'expansió econòmica de la post-guerra i de la post-«cartilla» de racionament. Abans del turisme, era tan natural tenir «cartilla» com tenir penellons, a l'hivern. I molts

espaiols s'estimaven més perdre la vergonya que la «cartilla» de racionament. Per això, l'arribada de tota aquesta gent en calces curtes va ser ben rebuda, fins i tot per les autoritats. Els capellans, de moment, van fer escarafalls per allò de la poca roba i del biquini, però després es van resignar. Els turistes, doncs, van ser acollits amb satisfacció i ens van ensenyar moltes coses. Després, el turisme va sortir de mare, es va estendre per tot el país, va venir en vagons de tren i apilonat en gàvies, va acabar portant-se el dinar fet i les mandarines. Però, encara, va ser el nostre eixuga-dèficits de la balança de pagaments. Aquest any ens ha vingut d'un pèl. Molts turistes han fet números i s'han quedat a casa. D'altres han vingut desinflatos, gairebé per compromís.

Calen accions concretes: propaganda massiva del «diferent», desgravació fiscal, preus rebentats. I encomanar misses.

6 Una vegada, ja fa anys, vaig demanar, a Barcelona, un pis de la Caixa. Algú va confirmar-me el que ja em temia: allò de la llibreta més antiga era un pur formulisme i van assegurar-me que s'emportaven els pisos els que es presentaven més ben documentats. Vaig bellugar-me, és clar. I vaig aconseguir que un bon amic intercedís per mi amb una carta al senyor Porcioles. Algú dirà que el senyor Porcioles no era pas de la Caixa, però això no fa el cas. La gestió va resultar completament catastròfica: encara espero el pis, i per molts anys. Tenir un pis de la Caixa, ha estat, a Barcelona, una mena de defici col·lectiu, una obsessió ciutadana. Ignoro la quantitat de milers de cartes que el senyor Porcioles havia rebut, de parents i amics, demanant que «fes el que puguis». Ignoro els milers de barcelonins que han esperat, primer decebuts, després ressentits la influència del senyor Porcioles i, en conseqüència, el pis de la Caixa. No m'estranya que, anys després, ja fora de l'alcaldia, el senyor Porcioles hagi estat increpat. Que Barcelona hagi esdevingut literalment inhabitable, passi. Que no hi hagi zones verdes, passi. Que l'urbanisme hagi estat manipulat per la picaresca passi. Però que jo m'hagi quedat sense pis de la Caixa per deixadesa del senyor Porcioles, no té cap mena de perdó. Proposo que l'Avinguda de l'Alcalde Porcioles sigui esborrada del mapa. Que quedi clausurada a la circulació. Que s'hi facin jardins, escoles i parcs. I, sobretot, pisos de la Caixa.

7 Hi ha diaris que passen per una situació angustiosa: la crisi del paper, ja se sap. Una de les conseqüències més funestes de la crisi de matèries primes, és sens dubte, la crisi del paper. I és que el llibre i el diari són cultura. La manca del paper podria crear una situació inescrutable de tragèdia col·lectiva a escala mundial. Però, que farem el dia que s'acabi el paper del water?

8 Els grecs, que havien inventat la democràcia, feia temps que se l'havien descuidat. El senyor Papadopoulos s'havia tret de la mànega els tancs i la dictadura amb la peregrina idea de que així tot aniria més bé. Aquesta idea dels tancs i la dictadura és una propensió autoritària que, de tant en tant, s'apodera de la humanitat. Els grecs, doncs, van ser expulsats de l'agora i van ser cominats a no parlar de política i a parlar de futbol que sempre és una solució.

Però el t
fava tot
l'exempl
soldats.
van ded
d'on aba
va arrib
Moustak
d'ara en
cions i
Aquest a
cia.

AGOS

1 Si al
impr
faria el
—de va
Les plat
a gom,
al país,
tera han
i hom f
lavabo.
esperave
a Grècia
ven a S
almenys
lers han

La pro
misa o,
ció ciuta
això de
cumstan
està fet
fonamer
dada i l
també fa

2 S'ha
a l'a
el distre
l'estiu, m
vesa a l
ces. Així
és un m
gral. Du
es deia
Es clar
arribat
i val co
conjunt
mina pr
necessit
pa i sar
hores d
gulars c
quedarí
pas, el p
sucar e
és que e

3 Con
cont
dos pro
provogu
química
dones f
càustica
dable, p
cions in
ració si